

Vrijheid en arbeid zijn bij De Beer niet in goede handen

Thomas Cool / Thomas Colignatus
<http://www.dataweb.nl/~cool>

22 mei 2008

Paul de Beer stelt dat de persvrijheid bij het CDA niet in goede handen is. In zijn betoog in de Volkskrant, opinie, 22 mei, noemt hij vier gevallen waarin de persvrijheid in de knel kwam en waarbij voorlieden van het CDA betrokken zijn. Het is de vos die de passie preekt want bij De Beer zelf is de wetenschappelijke vrijheid niet in goede handen.

Het zou kunnen dat De Beer ten aanzien van de persvrijheid inhoudelijk gezien gelijk heeft. Maar van de vier gevallen die hij noemt was er een kritische CDA-er, Thijs Jansen, hoofdredacteur van *Christen-Democratische Verkenningen*, die het ontslagen slachtoffer was, zodat meteen duidelijk is dat niet alle CDA-ers gelijk zijn. Bij de bodemprocedure tegen Opinio blijkt de aanklacht ingediend te zijn door de Staat der Nederlanden en niet door het CDA. Op zich is het al wonderlijk dat, terwijl het gewraakte artikel van Opinio zich richtte op het CDA, dat nu de Staat zich door "het CDA" zou laten gebruiken. Hoe dan ook, wanneer de Staat hier optreedt dan is de ministerraad verantwoordelijk en deze wordt gecontroleerd door de Tweede Kamer. Wellicht bedoelt De Beer dat de Kamer in zijn controlerende taak faalt maar dat zijn dan meer partijen dan alleen het CDA. Wanneer Kamerleden stellen dat zij zich niet in de zaak kunnen bemoeien omdat deze onder de rechter is, dan is dat een misverstand, want de Staat is juist partij en via de Kamer kan de Staat tot inkeer komen en de zaak intrekken. Ten aanzien van Wilders en Gregorius Nekschot geldt mutatis mutandis hetzelfde. Bij oppervlakkige lezing kan het betoog van De Beer overtuigend lijken maar eigenlijk blijft er weinig van over. Op deze manier wordt de persvrijheid niet verdedigd maar wordt een partij aangevallen met oneigenlijke argumenten.

De situatie is extra pijnlijk doordat De Beer zelf de wetenschappelijke vrijheid heeft beperkt. In 1990-1991 verzocht ik de gesprekskring Sociaal-economisch beleid van de WBS, het wetenschappelijk bureau van de PvdA waarbij De Beer de contactpersoon was, om een gelegenheid om mijn analyse omtrent de massale werkloosheid en nonparticipatie te presenteren. De vrijheid van wetenschap is gediend, niet alleen met publiceren, maar ook met de mogelijkheid om in persoon van gedachten te wisselen. De afwijzingsbrief van De Beer kan men lezen op pagina 128 van mijn boek samen met Hans Hulst, "De ontketende kiezer" (2003), <http://www.rozenbergps.com/files/CoolDEF1.pdf>. Ik ben econometrist, werkte toen bij het Centraal Planbureau en was onder meer betrokken bij de lange termijn studie "Scanning the future" en "Nederland in drievoud" 1990-2015. Mijn analyse was door de directie van het CPB van bespreking tegengehouden, had ik aan de Tweede Kamer gestuurd opdat alle politieke partijen ingelicht waren, en in dit geval leek het mij gewenst om specifiek de WBS te benaderen omdat ik op dat moment nog lid van de PvdA was. De afwijzingsbrief van De Beer is het toonbeeld van iemand met een kluitje in het riet sturen.

Schrijnend is dat mijn analyse voor een deel over het arbeidsmarktbeleid gaat en dat De Beer op dat terrein gepromoveerd en als hoogleraar aangesteld is. Wie kan aanwijzen waar hij in zijn publicaties mijn analyse inhoudelijk bespreekt en een poging doet deze met argumenten te

weerleggen, krijgt van mij een goede fles wijn. Inmiddels duren die massale werkloosheid en nonparticipatie al jaren voort.

Het is inderdaad zo dat de vrijheid van denken in Nederland in de knel is. Dat is echter niet recentelijk maar al zo'n 18 jaar geleden begonnen en het begon bij de directie van het CPB en de betrokkenen bij de WBS waarbij dus met name De Beer. De enige goede oplossing is mijn analyse wel te bespreken, dan zijn zowel de vrijheid van denken als de werklozen en armen geholpen.